

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 747/2016-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], všetci bytom [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Mendel s. r. o., Sidónie Sakalovej 190, Bytča, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Mendel, PhD., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 198/2008, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 198/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Žilina p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 198/2008 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré im je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] trovy konania v sume 576,58 € (slovom päťstosedemdesiatšesť eur a päťdesiatosem centov) na účet ich právnej zástupkyne Advokátskej kancelárie JUDr. Róbert Mendel s. r. o., Sidónie Sakalovej 190, Bytča, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka v I. rade“), [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ v II. rade“) a [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ v III. rade“; spolu len „sťažovatelia“), všetci bytom [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Róbert Mendel s. r. o., Sidónie Sakalovej 190, Bytča, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Mendel, PhD., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 198/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako i z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že sťažovatelia v procesnom postavení žalobcov sú účastníkmi napadnutého konania o ochranu osobnosti a nároku na vyplatenie nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do ich súkromného a rodinného života trestným činom žalovaného, ktorý bol rozsudkom

okresného súdu sp. zn. 22 T 95/2007 z 29. júna 2007 uznaný za vinného z prečinu usmrtenia manžela a otca sťažovateľov.

Sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uvádzajú, že:

„**██████████**, ako bývalý manžel sťažovateľky 1/ a otec sťažovateľov 2/ a 3/ umrel pri dopravnej nehode dňa 22. 9. 2006. **██████████**... bol rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k.: 22 T 95/2007, vydaného dňa 28. 5. 2007 právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere tri roky. Dňa 1. 10. 2008 podali sťažovatelia na Okresný súd v Žiline žalobu, ktorou sa domáhali ochrany osobnosti a vyplatenia nemajetkovej ujmy od **██████████**. Okresný súd v Žiline rozsudkom č. k.: 8 C/198/2008-86 zo dňa 9. 9. 2009 žalobe vyhovel a sťažovateľom priznal náhradu nemajetkovej ujmy. Krajský súd v Žiline dňa 23. 2. 2011 uznesením č. k.: 10 Co/102/2010 rozsudok Okresného súdu v Žiline, č. k.: 8 C/198/2008-86 zo dňa 9. 9. 2009 na základe odvolania **██████████** zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie. Od 23. 2. 2011 až do dnešného dňa nevykonal okresný súd vo veci ani jeden úkon. Za necelé tri mesiace ubehne od smrti **██████████** desať rokov, a sťažovatelia, ktorí prišli o ich najbližšieho človeka sa stále nedočkali zadostučinenia. Výraznou mierou k tomu prispieva nečinnosť Okresného súdu v Žiline, ktorý za viac ako päť rokov nevytýčil pojednávanie. Dňa 17. 12. 2015 sme súd podaním požiadali o vytýčenie termínu pojednávania, na čo súd nereagoval. Dňa 26. 4. 2016 sme podali sťažnosť predsedovi súdu, na ktorú sme dostali odpoveď dňa 21. 6. 2016. Podpredseda Okresného súdu v Žiline v nej konštatuje, že naša sťažnosť je plne dôvodná.

Svojou nečinnosťou porušuje Okresný súd v Žiline jedny zo základných práv sťažovateľov garantované v Ústave Slovenskej republiky a Dohovore o ochranu ľudských práva slobôd, a to právo na prejednanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. “

Sťažovatelia na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti žiadajú, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikáže okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov,

prizná im finančné zadost'učinenie každému po 10 000 € a úhradu trov právneho zastupovania v konaní vedenom pred ústavným súdom spolu v sume 746,76 €.

Požadovanú výšku finančného zadost'učinenia odôvodňujú takto:

„Okresný súd svojou nečinnosťou, keď viac ako päť rokov vo veci nekoná, porušil a stále porušuje právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na základe uvedeného im do dnešného dňa nebolo priznané primerané zadost'učinenie, vrátane nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to aj napriek tomu, že aj okresný aj krajský súd konštatujú splnenie podmienok na vydanie takého rozhodnutia. V čase, keď umrel [REDAKOVANÉ], mal sťažovateľ 2/ 14 rokov a sťažovateľ 3/ 10 rokov. V čase podania návrhu na súd mali o dva roky viac. Bolo to najťažšie obdobie v ich živote, nakoľko okrem toho, že prišli o milovaného otca, ktorý bol dovtedy hlavným živiteľom rodiny, mali ako rodina tvorená len jedným rodičom bez podpory starých rodičov materiálne problémy. Aj z uvedených dôvodov sa domáhali priznania nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá im žiaľ do dnešného dňa nebola priznaná. V čase podania žaloby a v čase rozhodovania súdu bol [REDAKOVANÉ] ako žalovaný ženatý, zamestnaný, žil v tej istej obci ako sťažovatelia a bolo v jeho možnostiach zaplatiť sťažovateľom nemajetkovú ujmu v peniazoch, vo výške priznanej rozhodnutím súdu. V dnešnej dobe je [REDAKOVANÉ] rozvedený, žije na neznámom mieste v zahraničí v Českej republike a nádej, že by bol schopný zaplatiť sťažovateľom aspoň časť z priznaného nároku je minimálna.“

Pred predbežným prerokovaním sťažnosti sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k veci vyjadril predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprS 350/2016 z 13. septembra 2016, v ktorom sa uvádza:

„V konaní sa dňa 07. 09. 2016 uskutočnilo pojednávanie, ktoré sudca odročil na 10. 10. 2016 o 9.15 hod., za účelom konania so samotným žalovaným podľa možnosti podľa jeho súčasného pobytu.

Voči sudcovi bol podaný predsedom tunajšieho súdu, ako aj predsedníčkou Krajského súdu v Žiline disciplinárny návrh pre neplnenie si povinností sudcu.

Pokiaľ Ústavný súd SR vzhľadom na postup Okresného súdu Žilina neodôvodnené prietahy v konaní, navrhujem, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľom primerané zadostučinenie so zreteľom na uplatňovanú výšku nárokov a možnej ujmy, kedy neistota spôsobená sťažovateľom postupom súdu, by nemala suplovať nároky uplatnené v konaní.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 747/2016 z 29. septembra 2016 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu označených práv.

Zo spisu okresného súdu vyplýva tento procesný postup v napadnutom konaní:

1. Sťažovatelia podali 1. októbra 2008 žalobu o vyplatenie nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti.

2. Okresný súd zaslal žalobu na vyjadrenie žalovanému (neúspešne, pozn.) 20. októbra 2008 a opakovane do ústavu na výkon trestu 12. februára 2009.

3. Termín pojednávania nariadeného na 15. jún 2009 bol zmenený na 8. jún 2009 na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľov.

4. Právny zástupca žalovaného sa k žalobe vyjadril v liste z 1. júna 2009.

5. Na pojednávaní 8. júna 2009 boli vypočutí zástupcovia účastníkov, ako aj sťažovateľka v I. rade a žalovaný; pojednávanie bolo odročené na doplnenie dokazovania.

6. Na pojednávaní konanom 8. júla 2009 boli vypočutí právni zástupcovia účastníkov a sťažovateľka v I. rade a pojednávanie bolo odročené na 17. august 2009 na účely výsluchu svedka a sťažovateľa v II. rade.

7. Na pojednávaní konanom 17. augusta 2009 bolo ukončené dokazovanie a zástupcovia účastníkov predniesli záverečné vyjadrenia, následne bolo pojednávanie odročené na vyhlásenie rozsudku na 9. september 2009.

8. Rozsudkom okresného súdu č. k. 8 C 198/2008-86 z 9. septembra 2009 bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť sťažovateľke v I. rade náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8 829,58 €, sťažovateľovi v II. rade v sume 4 011,82 € a sťažovateľovi v III. rade v sume 4 825,93 €.

9. Žalovaný podal 18. septembra 2009 odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 9. septembra 2009.

10. Okresný súd vyrubil 14. októbra 2009 žalovanému poplatok za odvolanie.

11. Sťažovatelia sa vyjadrili k podanému odvolaniu 30. októbra 2009.
12. Súdny poplatok za odvolanie bol zložený na účet okresného súdu 23. októbra 2009.
13. Okresný súd predložil vec odvolaciemu súdu 11. novembra 2009.
14. Odvolací súd vrátil 17. marca 2010 spis okresnému súdu z dôvodu jeho predčasného predloženia (na prvopise rozsudku a zápisnici chýbal podpis sudcu, pozn.).
15. Spis bol opätovne predložený odvolaciemu súdu 22. marca 2010.
16. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 10 Co 102/2010 z 23. februára 2011 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 písm. h) a f) v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku; označené uznesenie bolo okresným súdom účastníkom doručené 18. a 15. apríla 2011.
17. Dňa 7. septembra 2016 sa uskutočnilo pojednávanie (predvolanie na pojednávanie je datované 11. júla 2016, pozn.), ktoré bolo odročené na účely zisťovania pobytu žalovaného a z dôvodu vypovedania plnej moci advokátom, ktorý sa so žalovaným už nevie kontaktovať.
18. Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 10. október 2016.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby prípadne doplnil predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. 1 SprS 350/2016 z 26. októbra 2016 oznámil, že netrvá na ústnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov, a svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti nedoplnil.

Následne ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa, aby sa vyjadrila, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň jej zaslal vyjadrenia predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprS 350/2016 z 13. septembra 2016 a z 26. októbra 2016 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právna zástupkyňa sťažovateľov v podaní doručenom ústavnému súdu 14. novembra 2016 oznámila, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 198/2008 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priesťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priesťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

1. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o náhrade nemajetkovej ujmy spôsobenej trestným činom tvorí bežnú a početnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, pričom konkrétne okolnosti posudzovanej veci neodôvodňujú záver o jej právnej alebo skutkovej zložitosti, a to najmä s poukazom na právoplatné rozhodnutie o vine žalovaného, ktoré je nespochybniteľným základom pre určenie zodpovednosti a príčinnej súvislosti medzi trestným činom ako neoprávneným zásahom a vznikom negatívnych následkov vo sfére rodinného života sťažovateľov, ktoré je žiaduce podľa žaloby z hľadiska materiálne chápanej spravodlivosti zmierniť finančnou náhradou.

2. Správanie sťažovateľov ako účastníkov konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovatelia neprispeli významnejšou mierou k priet'ahom v predmetnom konaní.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Z popísaného priebehu súdneho konania vyplýva, že okresný súd po zrušení jeho rozsudku z 9. septembra 2009 odvolacím súdom a vrátení veci vykonal jedine doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania a následne bol úplne nečinný po dobu viac ako 5 rokov bez akéhokoľvek relevantného dôvodu napriek tomu, že v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu bol vyslovený právne záväzný názor na jeho ďalší postup v napadnutom konaní. Nečinnosť okresného súdu preto podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť inak, ako zbytočné priet'ahy v konaní.

Ústavný súd preto aj s prihliadnutím na celkovú dĺžku konania, ktorá zjavne nekorešponduje dôležitosti jeho predmetu z hľadiska sťažovateľov, dospel k záveru, že okresný súd svojou dlhodobou neodôvodnenou nečinnosťou v napadnutom konaní porušil základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 198/2008 konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovatelia sa domáhajú priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 € pre každého z nich z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä doterajšiu zjavne neprimeranú dĺžku napadnutého konania, ako aj zistenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu a naliehavosť významu predmetu konania pre sťažovateľov, ktorým je finančná kompenzácia neoprávneného zásahu do rodinného a súkromného života sťažovateľov tým najzásadnejším spôsobom (usmrtením otca a manžela, pozn.), dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia v sume 3 000 € pre každého zo sťažovateľov primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovatelia si v sťažnosti uplatnili nárok na úhradu trov konania spolu v sume 746,76 € za dva spoločné úkony právnej služby vrátane DPH.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 € (za dva úkony v roku 2016).

Úhradu priznal za dva uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2016 predstavuje sumu 143 €, keďže však ide o spoločné úkony za viacerých sťažovateľov, táto tarifná sadzba sa zníži

o 50 %. Za dva uplatnené spoločné úkony vykonané v prospech troch sťažovateľov tak prináleží suma 429 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za dva úkony pre troch sťažovateľov v sume 51,48 €, čo spolu predstavuje sumu 480,48 €. Právna zástupkyňa sťažovateľov preukázala, že je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, preto ústavný súd priznanú odmenu zvýšil o 20 % DPH, t. j. celkovo priznal sťažovateľom úhradu trov konania v sume 576,58 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016